

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 24. listopadu 1925, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem nedokonané krádeže podle §§ů 8, 171, 173, 174 II. a) c) tr. zák., Štěpán B-ý i podle §u 176 II. a) tr. zák., Sylvestr R. též přestupky podle §§ů 2, 32 a 36 zbrojního patentu. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

důvodech:

Právní vývody stížnosti, provádějící dovolávaný zmatek čis. 9 písm. a) §u 281 tr. ř. namítají, že u nože, v jehož držení R-em shledal nalézací soud přestupek §§ů 2, 32, 36 zbr. pat., nejde o zapovězenou zbraň, nýbrž o náradí určené pro živnost obžalovaného. Námitka neobstojí. Nůž mezi věcmi obžalovaného Sylvestra R-a nalezený jest 25 cm dlouhý a opatřen mechanickým uzavíračem na střence umístěným, pro nějž nůž, je-li otevřen, se nedá sklapnouti, leda že se páka k tomu určená a jinak k hřbetu střenky přiléhající postaví a směrem k čepeli stiskne. Nelze pochybovati o tom, že takovýto přístroj jest u kapesních nožů neobvyklý a cizí přirozené formě jejich, sloužící snadnému přiblížení ostří čepele ku střence, a uschování ostří ve střence, by nebyly ostřím čepele náhodou způsobeny škody. Rovněž není pochyby o tom, že se otevřený čepel upevní uzavíračem tak, že se nezavře ani při nárazu na tvrdý předmět, čímž se nůž stane vhodnějším ke způsobení vážnějších ran, než jaké možno způsobiti obyčejným kapesním nožem. Třebaže tedy v takovém noži jako R-ově nelze shledati — jak rozsudek za to má — skrytý k potutelným útokům vhodný nástroj, dlužno jej vřaditi do skupiny nástrojů, jichž původní nebo přirozená forma jest úmyslně změněna za tím účelem, by jimi mohla býti způsobena těžší poranění. Nástroje takového druhu jsou však podle druhého odstavce §u 2 zbroj. pat. zapovězenými zbraněmi bez výjimky, z nich nejsou vyjmuty ani věci určené podle své povahy k vykonávání umění nebo živnosti nebo k domácí potřebě. Nelze proto shledati právní omyl v tom, že nalézací soud pokládá onen nůž R-ův za zapovězenou zbraň.

Čís. 2373.

Skutková podstata podvodu nevyžaduje, by byl někdo poškozen, ani, by pachatel se obohatil nebo měl úmysl se obohatiti.

Stvrzenka poštovního úřadu šekového (část složenky) podpisem úředníka a razítkem poštovního úřadu opatřená jest veřejnou listinou i v části, vyplněné stranou (§ 199 d) tr. zák.).

(Rozh. ze dne 14. května 1926, Zm I 626/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 20. června 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zlo-

činem podvodu podle §§ů 197, 199 d), 200, 203 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti podle §u 281 čís. 9 a) tr. ř., namítá zmateční stížnost především, že není dokázáno, že obžalovaný napsal slova »patnáct tisíc pět set« na stvrzenku teprve po složení částky u poštovního úřadu, že v době, kdy obžalovaný skládal peníze u poštovního úřadu, byla stvrzenka ve skutečnosti jím již vyplněna slovy na »patnáct tisíc pět set«, takže tu šlo, jestliže obžalovaný pak později připsal před číslici »5.500« na stvrzenku číslici »1«, jen o opravu písemné vady, o srovnání číselného znění se zápisem slovním, z nichž prý platí v případech pochybnosti vždy znění slovné. Těmito vývody neprovádí stížnost uplatňovaného hmotněprávního důvodu zmatečnosti po zákonu, nýbrž brojí jen, nedbajíc zásady §u 288 čís. 3 tr. ř., nedovoleným způsobem proti skutkovým zjištěním nalézacího soudu, pokud se týče nedrží se těchto skutkových zjištění, neboť nalézací soud zjistil, že obžalovaný složil u poštovního úřadu na složenku v souzeném případě v úvahu přicházející pouze 5.500 Kč, že slovní zápis na stvrzence zněl v době složení vkladu »tisíc pět set« a že obžalovaný teprve později, když mu byla stvrzenka poštovním úředníkem vydána, doplnil zápisy částky na stvrzence tím způsobem, že připsal před číslici »5.500« číslici »1« a před slova »tisíc pět set« slovo »patnáct«. S hlediska téhož důvodu zmatečnosti namítá dále stížnost, že tu není skutkové podstaty podvodu již proto, že jednáním obžalovaného nebyl nikdo poškozen, že obžalovaný se neobohatil a neměl úmyslu se obohatiti. Tato námitka jest právně bezpodstatnou; neboť ke skutkové podstatě podvodu se nevyžaduje, by byl někdo poškozen, nebo by pachatel se obohatil nebo měl alespoň v úmyslu, se obohatiti. Ve skutečnosti vyhledává se tu v tomto směru pouze, by pachatel měl v úmyslu někoho poškoditi. Posléze spatřuje stížnost zmatečnost po rozumu §u 281 čís. 9 a) tr. ř. v tom, že rozsudek přiznává stvrzence složenky poštovního úřadu šekového vlastnost veřejné listiny. Takovou stvrzenku nelze prý považovati za veřejnou listinu již proto, že ji vyplňuje strana vklad skládající a nikoli úřad. V souzeném případě dlužno prý mimo to uvážiti, že na razítku poštovního úřadu na stvrzence nebylo nic přepsáno. Názor zmateční stížnosti, že taková stvrzenka není, pokud jde o část vyplněnou stranou, nikdy veřejnou listinou, je zřejmě nesprávný. Složenku jest ovšem ve všech třech částech vyplniti podle předtisku straně, ale poštovnímu úředníkovi, jenž vklad převzal, jest ji pak náležitě doplniti jeho podpisem a opatřiti razítkem poštovního úřadu. Jakmile byla stvrzenka tvořící část složenky tímto způsobem poštovním úředníkem doplněna, dlužno ji pokládati v celém obsahu, tedy i v části vyplněné stranou, za veřejnou listinu; neboť jde tu pak o listinu vydanou poštovním úřadem v oboru působnosti jemu přikázané. V souzeném případě šlo nesporně o stvrzenku poštovním úřadem oním způsobem doplněnou.